

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CRUCEA

LOCUL ÎNTÂLNIRII DINTRE DUMNEZEU ȘI OM

DUMINICA A 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

(Luarea crucii și urmarea lui Hristos)

SF. SFINȚIT MC. IPATIE,
EPISCOPUL GANGREI;
SF. MC. VENIAMIN DIACONUL

Această Duminică, a Sfintei Cruci, este așezată la mijlocul postului pentru întărirea duhovnicească a credincioșilor în călătoria lor spre Înviere. Sfânta Evanghelie începe cu chemarea adresată de Mântuitorul la lepădarea de sine și la urmarea Crucii Sale. Dar toate duminicile sunt ale Crucii și Învierii, deoarece Crucea însăși aparține duminicii.

În sens laic, crucea este semn geometric, obiect, cuvânt, gest, semn de orientare la răspântie de drumuri. În sens duhovnicesc, Crucea devine semn sfânt, obiect sfânt, cuvânt sfânt, gest sfânt sau semn de orientare duhovnicească (calea Crucii).

Crucea în înțelesul laic era cunoscută și folosită anterior erei creștine, romanii de exemplu folosind-o ca obiect de tortură și osândă la moarte a robilor și a celor lipsiți de drepturi cetățenești.

Pentru cei care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu prin Iisus Hristos, Fiul Său, atitudinea păgână față de Cruce se manifestă și astăzi. Mântuitorul Hristos îi previne pe ucenicii Săi: „Fiindcă nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi, pentru aceasta vă urăște pe voi lumea... Vă vor scoate pe voi din sinagogi și va veni vremea când tot cel ce vă va ucide va crede că aduce închinare lui Dumnezeu” (Ioan 15, 19; 16, 2).

De la Mântuitorul Hristos, Crucea devine semnul distinctiv al Bisericii, al creștinismului. Creștinii ortodocși și romano-catolici au crucea în înțelesurile de semn, obiect, cuvânt și gest sfânt, pe când creștinii protestanți au doar un singur înțeles, acela de semn specific.

În Vechiul Testament întâlnim prefigurări ale Sfintei Cruci: altarele de jertfă în general (altarul lui Avraam în special), binecuvântarea lui Iacob (Facere 18, 5), gestul lui Moise în lupta cu amaleciții (Ieșire 17, 9-16), șarpele de aramă (Numeri 21, 8-9), semnul cu sânge de pe ușile caselor evreilor din Egipt sau cel de pe fruntea lor din viziunea lui Iezechiel (Iezechiel 9, 4).

În Noul Testament, Sfânta Cruce este altarul jertfei Mântuitorului. Jertfa pe Cruce este punctul culminant al învățaturii și al iubirii Sale: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). Mântuitorul Hristos și Crucea Sa pecetluiesc înțelesul suprem al jertfei. El este Jertfitor (aduce, oferă jertfa), Jertfă (Cel ce Se jertfește) și Primitor (destinatarul jertfei): „Căci Tu ești Cel ce aduci și Cel ce

Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeu nostru” (Rugăciunea Heruvicului).

A-și lua cineva crucea, așa cum ne îndeamnă Mântuitorul prin Evanghelia de astăzi, înseamnă ca noi înșine să devenim Biserică, adică mireasă a lui Hristos. Acest statut sublim și chemare nemaiîntâlnită le aflăm numai în creștinism, adică omul să devină în fapt mireasa lui Dumnezeu. Dacă Geneza ni-L descoperă pe Dumnezeu drept Creatorul nostru, iar pe noi, oamenii, drept cununa creației Sale, Evanghelia ni-L revelează pe Dumnezeu Mire și pe noi, oamenii, mireasa Sa. Locul întâlnirii dintre Mire și mireasă este Crucea, care este pecetea iubirii reciproce.

Ce taină adâncă și sublimă este aceasta, pe care din păcate unii, care nu cinstesc pe Maica Domnului, Sfânta

Cruce și pe sfinți, n-au înțeles-o! Biserica este o împreună-viețuire a lui Dumnezeu, Care, ca Mire, a înfipt primul crucea iubirii în istorie, și a oamenilor care l-au urmat, lepădându-se de sinea păcătoasă. Creștinul este mireasa care vine în întâmpinarea Mirelui, care urmează Mirelui. Această „mireasă” este chemată în Evanghelia de astăzi să se lepede de sine.

Dumnezeu Tatăl încredințează Fiului întregul neam omenesc, iar Fiul Îi dăruiește Tatălui neamul omenesc înnoit după chipul și asemănarea Sfintei Treimi, adică încreștinat prin jertfa Crucii și a Învierii. De aceea pentru noi, creștinii ortodocși, Crucea este semnul invocării sau binecuvântării Sfintei Treimi în orice act de cult public sau particular.

Prin mucenicia morții pe Cruce, Hristos Cel Răstignit l-a izbăvit pe omul omorât de păcat. Așa cum spune un frumos tropar din imnologia Bisericii, „prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din Rai; iar prin lemnul Crucii a adus Hristos într-însul pe

tâlharul”. Neascultarea l-a izgonit pe Adam din Raiul desfătării. Ascultarea, credința și acceptarea tâlharului împreună-răstignit cu Hristos au făcut din acesta cel dintâi locuitor al Raiului. Apostolul Pavel le scrie filipenilor că Hristos S-a făcut ascultător până la moartea pe cruce. Astfel l-a readus pe om la frumusețea de la începutul zidirii, la starea adevăratei odihne și libertăți anterioare căderii, prin împăcarea noastră cu Tatăl Ceresc.

Jertfa Dumnezeului-Om pe cruce a fost, pentru întreaga omenire și pentru fiecare om în parte, expresia dragostei Sale neasemănate și pline de măreție.

Crucea era unealtă a infamiei, dar prin Cel Răstignit a devenit simbol al smereniei. La Betleem și pe Golgota vedem suprema smerenie a Dumnezeirii. Pomul Raiului și gustarea din rodul său oprit a arătat măsura egoismului la care ajunge omul prin neascultare. Lemnul Crucii descoperă în chip pilduitor măsura smereniei lui Iisus. Crucea devine „indicator” pe calea spre cetatea viitoare, Ierusalimul cel de Sus, și ne

învață că nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem venetici, trecători, musafiri găzduiți. Suntem chemați să străbatem marea acestei vieți tot pe cruce, fără întristare, cu răbdare și nădejde. Viața capătă sens când își cunoaște menirea ei îndumnezeitoare, se răstignește și înviază împreună cu Cel Răstignit și înviat, se smerește, suferă și nădăjduiește.

Pe Cruce, Hristos S-a arătat a fi singurul, adevăratul Făcător de bine, Mântuitorul și Izbăvitorul a toată lumea. Pare înfrânt, dar e biruitor. Pare a fi pierdut totul, dar în final câștigă. A surpat desăvârșit stăpânirea morții. Prin moartea Sa a biruit moartea. A stricat urzelile diavolului, cursele lui măiestrite, meșteșugirile, șiretlicurile dibace, tirania sa asupra celor amăgiți. De aceea, diavolul se îngrozește de Sfânta Cruce, nu poate să o rabde, nu cutează a o privi. Iată de ce purtăm crucea și ne închinăm cu semnul Sfintei Crucii, ca să stăm împotriva lucrărilor diavolești. ❖

Diacon Cristian Filiuță

Marșul pentru viață 2019 – „Unic din prima clipă”

ROMÂNII AU APĂRAT VIAȚA COPIILOR NENĂSCUȚI

Marșul pentru viață 2019, organizat anul acesta sub genericul „Unic din prima secundă”, a avut loc în peste 600 de localități din România și Republica Moldova.

In București, evenimentul a fost organizat de Asociația „Studenți pentru viață”, iar traseul pe care l-au urmat susținătorii pro-viață a fost Parcul Unirii – Parcul Tineretului.

Mii de bucureșteni au participat sâmbătă la Marșul pentru viață 2019,

organizat cu scopul de a apăra dreptul la viață al copiilor nenăscuți, dar și pentru a susține femeile aflate în criză de sarcină. 1.000.000.000 de avorturi s-au înregistrat în lume în ultimul secol. În România peste 23 de milioane de avorturi au fost consemnate din 1958 până în prezent. Ce putem face ca să nu mai ucidem pruncii nenăscuți? În primul rând să afirmăm răspicat adevărul că un copil este viață din clipa concepției și să sprijinim femeile aflate în criză de sarcină.

Printre invitații care au susținut discursuri la acest eveniment s-a aflat și o mamă care a purtat trei sarcini, deși este imobilizată într-un scaun rulant, Monica Radu. Le-a spus participanților la Marșul pentru viață că „orice este posibil: în care le faci pe ale lui Dumnezeu toate celelalte se adaugă”.

Monica Radu a mai subliniat, oferind curaj în mod practic viitoarelor mămici, că „nu e atât de greu să crești un copil”.

Accidentul în urma căruia a rămas paralizată a avut loc acum 21 de ani, a relatat ea.

Atunci a realizat că ce o definește ca om este „capacitatea femeii de a naște” și și-a asumat nașterea propriilor copii, deși doctorii i-au dat slabe șanse ca sarcinile să ajungă la termen.

„Dacă aveți inima deschisă vă puteți da seama că o mămica are lumina harului în jurul ei. Pentru mine, harul acesta continuă să se simtă atunci când copiii mei mă îmbrățișează”, a spus cu emoție Monica Radu.

Ca de fiecare dată, și în acest an și din parohia noastră au fost mai multe familii și tineri care au participat la acest eveniment. ❖

CONFERINȚA „TAINA CRUCII”

Duminică, 31 martie 2019,
Parohia „Șerban Vodă”
organizează o seară duhovnicească cu tema:
„Taina Crucii”.
În mijlocul nostru va fi, din nou, în calitate
de invitat un oaspete de seamă:
părintele profesor Gheorghe Holbea,
de la Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Justinian Patriarhul” din București.
După cum ne amintim, a mai fost prezent
în biserica noastră și anul trecut,
pe 25 februarie 2018,
când a susținut conferința
„Icoana ortodoxă - de la imagine
la chipul slavei divine”.

Născut în 1961 în comuna Răcoasa, județul Vrancea, părintele Gheorghe Holbea vine pe lume într-o familie credincioasă. De altfel mărturisea: „Părinții mei, profund credincioși, m-au educat să fiu mereu în Biserică, împreună cu Mântuitorul Hristos, cu Măicuța Domnului și cu Sfinții aproape. Tata ne citea din Sfânta Scriptură și din alte cărți duhovnicești pe care le moștenise de la bunicul Neculai. Mama a fost o rugătoare și o ființă tandră, cu multă căldură în suflet. Rugăciunile părinților m-au însoțit permanent și pretutindeni. Părintele din satul meu natal, Ștefan Maței, și maica preoteasă Rica au fost pentru mine un exemplu de credință, finețe și noblețe sufletească. Mai târziu au devenit și nașii noștri de cununie.”

Urmează Seminarul teologic din Buzău (1978-1983), apoi Institutul teologic de grad universitar din București (1984-1988) și studii doctorale la București și în Grecia. Profesor, la început la seminarul teologic de la Buzău, își continuă activitatea didactică la Facultatea de Teologie Ortodoxă. Este preot la Biserica Precupeții Noi din București, din 2002. Delicatese dar și profunzimea oricărui demers pedagogic sau misionar pastoral pe care îl face, îi aduc aproape mulți studenți și enoriași.

Cum spuneam și altădată, părintele profesor Gheorghe Holbea este omul întâlnirilor, binecuvântat fiind de Dumnezeu să cunoască mulți oameni deosebiți, dăruiți cu mare har. Dintre aceștia îi amintim pe părinții Ilie Cleopa, Paisie Olaru, Ioanichie Bălan sau Justin Pârveu. Aceștia sunt însă numai câțiva dintre părinții cu viață îmbunătățită cu care s-a întâlnit și de la care a învățat câte ceva.

Seminarul teologic sau facultatea de teologie i-au prilejuit întâlniri cu alți oameni, personalități academice și culturale deosebite. Atât înainte de 1989, cât și după, a cunoscut oameni din elita intelectuală a acestei țări, care, mai ales în anii '40-'60, au fost nu numai marginalizați, ci și aruncați în temnițe care le-au luat viața, sănătatea,

dar nu și demnitatea și mărturisirea în orice condiții a adevărului.

De la toți cei pe care i-a cunoscut, părintele Gheorghe Holbea a adunat comori de înțelepciune și exemple de viață ce l-au înnobilit. Și nu a păstrat această comoară numai pentru dânsul: a organizat zeci de simpozioane, conferințe, întâlniri duhovnicești cu și despre oamenii minunați pe care i-a cunoscut și care au schimbat nu numai viața sa, ci și a Bisericii sau a României. Și i-a adus la aceste evenimente în special pe tineri.

Întâlnirea însă care i-a marcat definitiv viața a fost cea cu Părintele Dumitru Stăniloae. În timpul studenției, în 1986, ajunge în casa Părintelui, îl cunoaște pe acesta și pe soția sa. Va vorbi peste ani mereu cu aceeași mare dragoste, admirație și recunoștință despre Părintele, și nu va înceta să-l evoce celorlalți și să le împărtășească fie din teologia Părintelui, fie din frumusețea, simplitatea și bogăția personalității sa.

Povestește cum a decurs întâlnirea cu părintele Dumitru Stăniloae. «I-am dat telefon cu mare emoție și de la celălalt capăt m-a întâmpinat o voce blândă și binevoitoare. Am mers pe strada Cernica, unde Părintele locuia într-o garsonieră confort sporit în care am intrat cu sfială și plin de emoție: intram în casa celui mai mare teolog în viață. În holul mare, Părintele improvizase un birou cu bibliotecă unde-și primea și oaspeții. Pe lângă volumele masive din Teologia Dogmatică a lui Karl Bart, biblioteca mai conținea multe cărți de teologie și filozofie, multe în limbi străine, iar pe jos și pe birou se găseau fotocopii din Migne, „Patrologia greacă”, precum și multe manuscrise ale Părintelui. Pe măsură ce dialogul nostru avansa, tulburarea și emoția

mea s-au risipit treptat. O statură înaltă, un chip blând de părinte, o exprimare simplă dar profundă, o atitudine firească, ce nu avea nimic cu distanța universitarilor cunoscuți de mine. Am simțit o căldură în suflet și o apropiere care au marcat o întâlnire cu valoare de destin. Vizitele mele pe strada Cernica erau destul de dese și de fiecare dată am admirat grija maicii preotese Maria Stăniloae pentru Părintele. Venea și ne spunea: „Părintele a obosit. Vă așteptăm și altă dată.”

Vorbea foarte mult despre valoarea persoanei umane înaintea lui Dumnezeu, despre impersonalismul filosofiilor și ideologiilor umaniste, despre apropierea lui Dumnezeu de om prin Iisus Hristos, Fiul Său Întrupat. Regreta că noi, românii, nu avem un scriitor creștin de talia lui F.M. Dostoievski, care reușise să așeze filonul filocalic în opera sa literară, că intelectualii noștri erau cucerți de panteismul filosofic și mai puțin deschiși către învățătura creștină proprie neamului românesc.

M-a surprins prin generozitatea de a-mi descoperi calități pe care eu nu le vedeam. Am trăit multe bucurii în aceste întâlniri. Una dintre acestea a fost momentul în care mi-a încredințat două lucrări în manuscris dactilografiate: „Chipul nemuritor al lui Dumnezeu” și „Persoana umană în vecinic dialog cu Dumnezeu”. Citeam doar 10 pagini pe zi și simțeam cum crește în sufletul meu o mare bucurie a sensului vieții. Într-una din zile am simțit o bucurie nemăsurată, pe care am consemnat-o astfel: „Îți mulțumesc Ție, Doamne, pentru această clipă de bucurie a Sensului. Chiar și numai pentru această clipă de bucurie și merita să mă nasc.” » ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 31 MARTIE - 7 APRILIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 31 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 3 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sf. Maslu
Vineri 5 aprilie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Sâmbătă 6 aprilie	07 ³⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților; Citirea Sărilor
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 7 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) - Utrenia, Sf. Liturghie

PÂNĂ CÂND???

Zilele trecute, când un sfert din populația țării ce viețuiește AICI a fost iar terfelită, mi-am adus aminte de Coșbuc și poezia sa „Noi vrem pământ”:

*„Flămând și gol, făr-adăpost
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Și m-ai scuipat și m-ai bătut
Și câine eu ți-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ți fim toți câini, lovește-n noi!...”*

Autorul rândurilor care urmează dorește să clarifice pentru cititori că demersul său nu are caracter politic, ci este doar un efort de a aduce încă odată adevărul istoric trăit de români în lunga lor existență în spațiul carpato-danubiano-pontic. Cicero, marele orator al Romei antice, spunea că istoria trebuie cunoscută pentru a înțelege prezentul.

Românii au trebuit să facă față, încă din vremea zămislirii lor ca popor romanic, valurilor de migratori, care așa cum au venit, așa au și plecat: „apa trece pietrele rămân”. Trei sute de ani „au muncit” regii unguri ca să ocupe anumite regiuni din Transilvania. Bravii voievozi Basarab I și Bogdan au zădărnicit dorințele acelor regi de a-și impune stăpânirea și la sud și est de Carpați.

A venit anul 1366, când regele ungar Ludovic I introduce legea „religiei recepte” prin care în Transilvania este recunoscută doar cea catolică. SĂ NU UITĂM ADEVĂRUL - să-l purtăm cu noi și după moarte - CĂ NOI, ROMÂNII, NE-AM NĂSCUT CREȘTINI! Nu ne-am creștinat precum ungarilor la o mie de ani de la nașterea creștinismului. Această lege era îndreptată împotriva „ortodocșilor schismatici”, de parcă în anul 1054 din Biserica lui Hristos cea primordială am fi plecat noi și nu Roma! Ortodoxia din interiorul arcului carpatic va fi în grija voievozilor și mitropoliților munteni și moldoveni secole la rând, ca exarhi ai plaiurilor. De atunci a fost introdusă ca politică în Transilvania TOLERANȚA. Românii ortodocși deveniți tolerați, fără drepturi, în propria țară!

Această stare, dragă și clamată de domnul președinte, ai cărui strămoși au fost aduși în Ardeal în secolul al XIII-lea, se va întări în anul 1437 prin „Unirea Frățească a nobililor UNGURI, SAȘI și SECUI: UNNIO TRIUM NATIONUM, împotriva românilor care erau tolerați fără drepturi secole la rând! Ca paleta mârșaviilor să fie bogată, românii nu

puteau intra în cetățile săsești. Românii din Șcheii Brașovului intrau în cetate cu autorizație. Și azi este mărturie străduța îngustă de aproximativ 2 metri ce leagă Șcheii de poarta cetății. Iată MOȘTE-NIREA SPIRITUALĂ în care a crescut domnul președinte, AȘA CUM ESTE DOVEDITĂ prin manifestările publice! Președintele înțelege toleranța așa cum i s-a transmis de la străbuni, românii nu sunt decât ființele din poezia lui Coșbuc. Despre caracterul unor oameni Nicolae Iorga arăta că: „Omul fățarnic are două fețe și nici un obraz.” Oare știe domnul Klaus Iohannis câți l-au votat din cei patru milioane de români pe care, a câta oară, îi categorisește ca intoleranți? În viziunea sa românii sunt buni dacă sunt ascultători, dacă suportă și pot să ducă cât mai multe greutate. Dacă, mai ales, sunt toleranți la atacurile către Biserica Ortodoxă și ființa națională.

Să vedem ce s-a întâmplat în anul 1700? Românii ortodocși au fost loviți din nou de mașinațiunile Curții de la Viena și ale Vaticanului (apropro de vizita ce se apropie), când o parte din protopopi și preoți ortodocși atrași de un iugăr de pământ s-au „unit” cu Roma. Atunci zeci de biserici și mănăstiri din Ardeal au fost rase de pe fața pământului de salvele artileriei austriece. Și acum a fost vorba tot despre toleranță. Nu știm de ce istoricii nu abordează curajos problemele acestea în spiritul adevărului. De prea mult timp, ori ne este frică, ori nu dorim să deranjăm. Tot Iorga spunea: „Să înveți pentru tine, să știi pentru toți.” Iată de ce aceste lucruri trebuie să le cunoască toți românii, cei cu mai multă sau mai puțină carte. Este nevoie de adevăr pentru a putea înțelege prezentul așa cum este

fiesc și să nu mai fim manipulați.

Comuniștii staliști au chinuit în închisori preoți, elite ale culturii, politicieni, militari, țărani simpli ce se opuneau regimului. Preoții ortodocși și călugărițele au fost martirizați pentru credința lor. Ei apărau învățăturile lui Iisus. Azi sunt propuși pentru canonizare (nimic greșit) șapte ierarhi uniți, dar să o spunem răspicat că ei s-au opus și jertfit mai întâi pentru că nu au acceptat desființarea Bisericii Unite. Și atunci nu revine întrebarea: „este o diferență între unii martiri și alții?”

Nicolae Iorga spunea: „Omul liber e acela care n-are nevoie să spună nici o minciună.” Ori președintele face pe dos, e senin când mistifică adevărul istoric, realitatea cotidiană, deci nu e liber! În spectrul geopolitic de astăzi este o luptă continuă pentru spații economice, iar România este un asemenea spațiu. Companiile străine vin aici să exploateze resurse, să folosească forța de muncă ieftină și calificată, să dispună de piața românească. Iată cum este văzută toleranța tradusă simplu: „Români răbdați, acceptați, așa e bine!” Să înțelegem că între starea descrisă și domnia sa ar fi o legătură?

Oare câtă apă mai trebuie să curgă pe Mureș, Olt, Siret, Dunăre ca noi să ne aducem aminte de istoria ce a fost uitată? Sau - mai grav - să fim siliți să o uităm. Credem că e vremea să ne luăm iar soarta în mâinile noastre, să renaștem așa cum am făcut-o de multe ori. Este important să credem în Iisus. El ne dă lumină, ne ajută să ne ferim de farisei, să ne comportăm după preceptele Evangheliei și să nu uităm de valorile ce le-am dobândit de la strămoși. ❖

Profesor Clement Gavrilă-Sălăuța